

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cén.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm.ª atrassats des 2.ª tom...	0'05	»
Id. id. des 1.ª tom...	0'07	»

SONARÁ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI TÉ VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	{ 3 mesos....	0'85
	{ 1 any.....	3'25
Dins España.	{ 3 mesos....	1'00
	{ 1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangé....	{ 3 mesos....	1'50
	{ 1 any.....	5'00

NA MARIA

Hey havia à un pòble d'aquesta illa de Mallorca, que sempre es estada modèlo de hònes costums, una casa de menestrals tan pobres, qu' à fòrsa de trabayá podían goñarsè la vida, y qu' eran gent d'aquella tan honrada qu'avuy en día ja no'n corre per tot arreu, y qu' amb motiu de quedarnè tan pòca, se la coneix amb so nòm de *gent d'en temps primé*.

Componían sa família, que per cèrt era ben petita, mèstre Tomeu y sa séua fiya na María.

Aquesta nina havia quedat hòrfana de mare à sa més tèrra edat, pues que apenes contava dos mesos d'ecsistència quant tengué sa desgracia de pèrdre à s'autora d'els séus dies; y desgracia es aquesta sa més gran que pòt tení una criatura quant en tan tèrra edat queda privada en primé llòch de prendre es séu pròpi aliment de qui naturalment li correspon darley y en segon falta de sa guía fundamental de la vida; perque tots vosaltres sabeu molt bé que mòrta una mare ja no es possible trobá persona en el mon que desempeñy es séu ofici amb aquell pur interés y amor qu' heu fa sa pròpia mare.

Si à n'axò hey afagiú que generalment dependeix d'els hòns conseys que d'elles s'han rebut durant els primers anys de s'infancia s'estar bé ò malament à n'aquest mon, y qu' es perills son molt més graves encara p' es secso dèbil, considerau quin seria es coret de aquell pòbre pare que tant d'interés se prenía per aquella nina qu'era sa séua única esperansa en lo pervenir, al mateix temps qu' un vivíssim recòrt de aquella qu' havia estat sa séua companera, y qu' ara tant trobava à faltá en sa séua soledat al veure que s'havían quedat solets en aquest mon de misèries y desengaños.

A la fi, y després d'havè demanat consej à n'Aquell qu' es sa mateixa bondat y sabiduria per mèdi de s'oració, resolgué (interín una veynada s'ha-

via encarregat d'assodollá à sa séua fiya fins qu'hagués trobat dida à sa séua satisfacció) à cercarnè una que reurís circumstancies ses més recomenables.

El Cèl l'afavorhí, y dins sèt ò vuyt dies n'hagué trobada una de condicions inmillorables però qu' al mateix temps li ecsigia un gran sacrifici qual era s'apartarsè de sa séua Maria, pues que sa dida era sa madòna d'un lloquet que distava una horeta de sa població.

Mèstre Tomeu seguí amb constancia sa feyna del ofici, y que per cèrt no es podia descuydá, perque, además d'ets atrassos ocasionats per sa llarga malaltia de sa séua dòna, tenía qu'haversè de procurá es séu manteniment y llavò es salari de sa dida que de cada día y aduch à la pagesia se va fent més pesat, de mòdo que jò no sé à ne qu'hem d'arribá dins aquest ditxós sigle de ses llums.

Passàren dies; na María anava cresquent y son pare trabayava sense descans per podè sostenirsè tots dos encara que no li costás tanta de fatiga còm à un altre perque tenía na María per la tercera part de lo que sòlen demaná per tot didatge.

Heu de sèbre, emperò, que mèstre Tomeu al mitx de sa desgracia encara fou sortat, pues que sa dida havia cobrat tant de cariño à sa séua fiya que s'empeñá en que son pare comportás que seguís habitant amb ella, lo que no li costá molta de pena perqu' aquell se fé es càrrech qu' encara en llòch podía está milló ni més ben educada, contentantsè en qu' es diumenges ley dnguessen à la vila per podè passá axí tot lo sant día reunit amb aquell ser per qui tant se desveltava.

Arribada na María à cèrta edat li encarregaren, à ca sa dida, sa guarda des quatre animalets qu' hey havia à n'es lloquet, y la mantengueren de franch en paga des servicis que comensava à desempeñá, lo que no deixava d'essè un alivio per son pare que ja no s'hagué de cuydá més que de vestirlé, y encara en part se vé lliure d'axò més envant tant còm sa nina creixía y posava coneixement, perque còm qu' els amos des lloquet havían perdut tots ets séus in-

fants, de cada día li cobràren més afècte, y ara li regalavan unes faldetes, ara un gipó, etc., etc., acompanyats més tart d'un salari, qu' encara que petit, era sufficient per ajeujará sa tribulació de son pare qu' anava tornant veyet.

Sa creixensa corporal no era motiu qu' impedís à na María sa creixensa en bondat, perque dins sa senzillès d'aquella possessió y amb ses hònes costums que tenían, se va aná fènt una de ses atlòtes més quietes, temeroses de Deu y ben criades des terme; lo que fou causa de que son pare, per pò que no se desencaminás, preferí s'está tot solet y arretglarsè amb un veynat, per contes des menjá, que no esta amb ella à la vila, esposada à que ses compañeres y amigues qu' allá faría la fèssen sortí des bòn caní y pèrdre tan hònes qualitats.

Còm qu' amb aquestes reunía una hermosura gens vulgá, prest fé que comensás à pensá amb ella En Juan, qu' era fiy d'un amo acomodadet, y que també havia quedat sense pare ni mare quant encara contava poch anys, però un conco séu, molt amich y compañero de mèstre Tomeu, l' havia educat y adornat de qualitats recomenables, còm eran no aná es diumenges de cafès ahont es joves s'èlen fondre tota sa setmana y lo que ténen, y més de lo que ténen qualche pich; ni aná de tavernes, ni à fè truy y bogiòt per la vila, còm n' hi ha que'n fan rapant una mala guiterra y llevant sa sòn à n'aquells que'n ténen, gracies à ses *dolses melodies* des musichs manyaus, que més valdría s'en anásen à jaure per está l'endemá en disposició de podè goñá es jornal, ni alguns altres defectes des jovent del día que per hé que digan no es còm es d'altre temps.

En Juan, per lo ben encamiuat tengué sa ditxa de veurersè correspost de na María, y prest tractàren d'unirsè amb el sagrat vinclè del matrimoni per podè essè felissos, si es que qualcú heu puga essè à n'aquest mon.

Còm qu' es pare de na María y els piadosos protectors d'aquesta coneixían ses hònes prendes qu' adornavan En Juan, no tengueren cap reparo en que s'efectuás aquell casament que tant prometía

y qu' aquells dos còssos desitjavan tant de vères, y axí es que prest se comensaren à fé aquelles compres que son indispensables en tals cassos, fêtes les quals, y als pòchs dies d' haverla demanada, anàren à l' Iglesia perqu' es Vicari fermás aquell misteriós nuhu que se diu matrimoni.

En Juan passá à viure à ca sa séua dona ò sia à cas séus protectós, ahont se cuydá des tráfech de la casa, y obligaren à que son pare de na Maria s' hi retirás per podê formá tots plegats una sola familia ahont reyná sempre sa més cumplida avenència.

Aquells tres veyets pareixia que Deu los agontava à n' el mon per fé sa felicitat d' En Juan y na Maria, perque pòch després d' essé casats aquest, un després s' altre tengueren es conhòrt de morí dins els brassos d' aquells agrahits espòsos, deixantlós en herència, per falta de fíys naturals (que los havian mòrt encara infants) aquella petita hazienda suficient encara per viurerhi traybant amb constancia.

Aquí veureu, ignorants lectors, que els qui còm En Juan y na Maria van p' es camí que Deu los té señalat, comensan en part à rèbre en vida es premi de sa séua virtut.

AREMICH MORAPS Y SEJA.

PONGEL·LAS

PER UNA CORONA DE DOL.

I.

Jò tench una casa alegre,
Y una torre amb un terrat;
D' hont puch veurer les estrelles
Qu' unplan l' infinit espay.

La hermosa y pintada Tèrra
Contempl sempre d' allá dalt,
Que per tot la vida brolla
Plèna de flòrs y d' encant.

Veitx la Llum, veitx la Armonia,
Veitx del Sòl la magestat,
Veitx la esplendida bellesa
De Deu, y quant va crear.

Me veitx à mí plé de fòrsa
Amb l' enteniment capás
Per comprendre els grans mistèrs
De tota una eternitat.

Y conech que la méua ànima
No pòt finir. Còm que may
Minvar la alegría puga
Que 'na rodetja à tot instant.

Mes ¡ay, Deu meu! ¡Qui diria,
Qui creuria que devall
Tanta vida y hermosura
Un punyal de mòrt s' hi amach!

II.

De l' ainy mil vuytcents vuytanta
Mala memòria en conserv.
Ell me robá mitja vida:
Ell se 'n portá lo méu bé.

¡Quí còm jò, abans; quant guardava
Dins ma casa, un àngel bell
Amb un còr pur, gran y nòble,
Respirant amor ardent!

De l' ainy mil vuytcents vuytanta
Mala recordansa en tench.
Després de prendre 'm la aymada
M' aminvá l' enteniment.

Me fluxetjá la memòria,
Me deixá xaruch y vell;
Y amb ma casa tan croixida
Que compostura no té.

III.

¡Dia tretze de Novembre!
¡Quina fetxa! ¡Quina nit!....
Les estrelles van à llòurer
Y corren p' el Cèl à mils.

Un ainy, aquestes estrelles
S' en dugueren.... ¡Ay de mí!
Una estrella hermosa y clara
Còm el somiat paradís.

P' el mateix Deu escullida
Per sentir l' amor més viu:
Y era méua y la adorava
Amb l' ardor d' els xerafíns;

Perque era ella el sòl que feya
Les tènres plantes florir
Amb qu' havia engalanada
Ma caseta y mon jardí.

Dia tretze de Novembre....
Estrelletes jò vos mir.
Jò cerch la méua estrelleta;
Jò la tròp totes les nits.

Jò la veitx; y may se minva
Sa claror dins l' infinit;....
Y vòla y de mí s' allunya,
Sa allunya sempre.... ¡Ay de mí!

IV.

Qu' es d' alegre après de l' alba
La eixida del hermós sòl;
Veurer les aygues que riuen
Senti 'l cant d' els rossinyòls.

¡Ay, Antònia! Ditxa tanta
Jò bé la sent dins mon còr;
Mes, pensant amb tú se torna
Plòr amarch, sense consòl.

¡Qu' es per mí del mon la vida
Sens la vida del teu còr?
Camp d' argent ahont mes destaca
La negror de lo méu dòl.

Reys sempre, aygues, sòl y Tèrra;
Cantau, cantau, rossinyòls;
Vòstro 'n cant, vòstra alegría
Per mí son himnes de mòrt.

V.

Veitx qu' els ainy corren y vòlan
Y fan l' anada del fum.
Veitx que s' en van les persones;
Veitx que no torna ningú.

Y passan les flòrs més vives
Y passan també sos fruyts.
Lo que may per mí, may passa
Es de ta pèrdua s' enutx.

Jò 'm moriré qualque dia;
Mes, viurá l' amor que junts
Devant de Deu mos juràrem;
Qu' es còm Ell etèrn y pur.

Aquest amor no l' apaga
Ni 'l temps, ni la mòrt, ningú.
Còr que estima un pich de vères
No torna estimar may pús.

VI.

¡Bé 'n passan d' hòres y dies,
Selmanes y mèsos y anys!
S' amor que 't tench, dolça espòsa,
El temps no 'l pòt aminvar.

Aquest amor qu' abans era,
Encara que pur, profá;
Des qu' al Cèl tú t' en pujares
S' es tornat un amor sant.

Per axò es que viu y mèdra:
Lo Sant es etèrn; tú ho sabs;
Y mon amor es flamada
De tota una eternitat.

La téua plasent memòria
No pòt sortir de mon cap
Que en ta virtut y hermosura
Sempre, sempre está pensant.

Per axò à una còrda llarga
Ò fil fòrt jò l' acompanyar;
Un llarch fil qu' à tú me ferma
Y amb lo qual visch aferrat.

Aquest fil de recordansa
A tots dos mos té lligats:
Tú del Cèl un cap aguantas,
Jò en la Tèrra l' altre cap.

Per ell de tú rèb la vida,
Conhòrt, fòrsa y benestar;
Perqu' ets tú qui 'l bé m' envias
Y per éll el vas baixant.

Aquest fil de recordansa,
Que no es romp ni afluixa may,
De tota maror me guarda
Y me trèu de tot naufratix.

Bé n' hi ha per mí de ventades:
En el mon, y temporals;
Més les sofreisch amb paciència
Perque dret amb ell m' aguanti.

Ja sé que La Mòrt un dia
La memòria 'm llevará,
Més La Mòrt no podrá rompre
Un fil que Deu ha fet sant.

Jò confihi que quant tú sentes
Que mon còs tremola já,
Quant vèjes que mes paraules
Per ell no pòden pujar.

Quant calent, febrós, el tròpias
P' el derrer bull de ma sanch,
Perque et fassa compania
Cap al Cèl l' estirarás.

¡Venturosa recordansa
D' un àngel que jò estim tant!
Tú en la vida m' aconhòrtas,
Tú en La Mòrt me salvarás.

PERE D' A. PENYA.

PENSAMENTS.

Més sab un mòrt que tots es vius ple-
gats.

Més fácil es negá axí còm fan ses bès-
ties amb so cap, qu' afirmá axí còm fan
es sabis amb sa ploma.

Llevau s' inteligència d' aquest mon
y digaumè que queda; y qu' es s' inteli-
gència.

A n' es qui vos preguntarán qui es
Deu demanulós qui son ells.

Ciència sense Deu es la mar sens aygo.
F. G.

EPITAFI Á MON PRIMER AMOR.

Son uns beneys tots els que pulsan lira
Per ensalsar à la doucella ingrata;
Sons uns beneys aquells que l' Amor mata:
Y es més beneyt el qui per ell suspira.

Si parla amb tú la jove sòls jaméga,
Mes si per sòrt sos ulis demunt tú clava,
Te jura que 'n veurèt li cau sa bava;
Que sempre amb lo séu plant ton amor réga.

Y amor ella 't promèt, diu que l' encantés;
Y qu' amb lo téu, un etèrn gòitx li dónes;
Puis que si heu pogués fer, cent mil coronas
T' oferiría prest baix de tas plantes.

Però no cregues may en lo que 't diuen;
Ni sòls te fies de lo que te juran:
Si plòran devant tú, derrera riuén;
Si l' alaban avuy, demà 't murmuran.

¿Hont es, hont es, jove infaèl è ingrata,
De mon primer amor la fruyta bella?
Tú la cullires; ¡ay! ¿ahont es ella?
Son trist recèrd no més, lo còr me mata.

Tú la 'm robares essent verde encara,
Y després l' engullires, no hey ha esména;
Dols epitafi borrarà la pena
Y lo molt qu' ha sufrít mon còr fins ara.

Mon amor descansa
Dintre de l' oblit;
Morí d' añoransa
Del fruyt benehit.

JUAN MESTRE Y MESTRE.

XEREMIADES.

Pareix qu' els señors de sa *Fotografia
artística*, des carré d' ets Oms, han tro-
bat es clima de Mallorca massa bò, y
han resòlt está aquí una temporadeta lo
ménos de cent cinquanta ò doscents anys.

Serveixca d' avis à ses persones que
han fét corre sa veu de que s' en anavan.

*
**

Antigament venían peix à sa Pesca-
teria de sa vorera de má y axò era molt
còmodo per tots els que fan feyna à n' es
Mòll, p' els qui se van à fóra y fins y tot
p' els veynats de la vila d' avall. Es pù-
blich també estava més ben servit per-
qu' encara qu' hagués de pagá es dret de
pòrtes comprava allá es peix molt més
fresch y més barato qu' à Plassa. Hem
demanat perqu' era que se deixava per-
dre aquell tinglado y no se continuava
allá aquesta venta tan benefícosa à n' es
pùblich, y mos han contestat qu' era
perque ses autoritats no volían que n' hi
venessen.

Nòltros no heu hem cregut perque
axò seria aná quantre es bé comú y
quantre sa llibertat mateixa que disfru-
tam ara. Esperám que s' hi posará re-
mey per qui li corrrespònga à fi de qu' es
pùblich pugà menjá peix bò y barato,
sense havè de pujá dalt Plassa ara que
vé es mal temps y es fret.

*
**

A les altes hòres de la nit un hòmo
que tenga precisió de corre p' els carrés
de Ciutat está bé perque s' *alumbrado*
d' els faròls guies li bastan per no pegá
sucòts pe ses cantonades de ses cases;
però còm aquestes guies quèdan apaga-
des mitj' hòra abans de s' auba, tots
aquells dematinés que ja per ses séues
feynes, ja per ses seues devocións ténen
que trescá per la Ciutat, la tròban con-
vertida en boca de llop.

Ahont se fa més farest aquest mal es
à n' es carrés que de ses pòrtes Pintada y
de Sant Antòni condeuixen à Plassa, per-
que dins ells, amb so truy d' es carros
que corren, perilla un de morí esclafat.
Per lo mateix recomanám en aquells
veynats que no surtan de ca-séua fins
qu' haja sortit es sòl.

EPITAFIS.

Un avaro asu-quí jau
Qu' estant ja per à morí
Un des metges li va dí:
—Si quatre duros mos dau
Per comprá una medicina
Estaréu bò aquest matí.—
Y se va volé morí
Primé que dá sa propina.

Jau aquí na Bèt Maria
Qu' anava tant de casá;
Y es primé día va está
Cansada d' essè novía.

Jau aquí Dou Pere Antòni
Jugadó à carta cabal
Qu' havent perdut es caudal
Doná s' ànima al Dimòni.

BIEL.

Derrera cortins y botes
En Tomeu per ferse rich
May dormía y aquest pich
S' es adormit à les totes.

En Tòni viatgé afamat
Ha prèrs billet de primera
Dins aquest carril parat
Que s' en vá à l' Eternitat
Y que may tornarà arrera.

P.

Etèrn descans aquí hey lògra
Un qu' à n' el mon fonch casat;
Dèu anys y un mes havia estat
Amb brèga sempre amb sa sògra
Y ja n' estava cansat;
Y veent qu' ella no 's moría
Ni 'n pau el deixava está,
Dins es cervell s' aficá
Que més morí convenia
Que viurer amb tal bestia.

UN HÒMO SULL.

COVERBOS.

Fa dos anys un gallego va aná à passá
una temporada à Andalucía, y abans de
tornarsèn à Galicia volgué aprendre una
pillada per enganá es séus paisans. Un
día conversava amb un amich y li digué:
—Jò voldría axò.

Y aquell posava ma demunt un pedrís
de pedra viva, diguentli que li pegas una
bòna bufetada, y aquell que tenia una
fòrsa just un mul, li péga trompada;
s' altre lleva sa má, y poreu pensá còm
va romandre: però ell amb tal d' enganá
ets altres gallegos estava satisfet.

Passada sa temporada s' en torná à
sa séua terra, y à sa primera persona
que trobá li volgué fè sa pillada, però va
doná sa casualitat que no tenia avinent
cap pedrís; se posá sa má demunt es nás
diguentli:

—Péga.

S' altre li péga esclafit, y nas y boca
se convertiren amb un xorro de sanch.

*
**

Una vegada s' en anava un homo per
un camí menant una bístia jove p' es
cabestra. Aquesta bístia jugatetjant li
va fogí. Quant aquest pòbre homo se va
veure sense sa bístia, cridá un subgècte
qu' esveyava oliveres ran des camí per
ahont anava à passá aquell animal, y li
digué:

—Germá: feys pò à n'aquesta bístia.

Aquell esveyadó, qu'era un homo que no-més entenia ses còses à s'en endret quant volia, se posá sa bèca passada tota dins es cap, y aixemplant es brassos en creu, just devant es mul, cridá amb tota sa fòrsa:

—¡Huuuu.....!

Ara, vòltros mateixos, poreu pensá si s'aturá aquell animal ó si prengué *las de Villadiego*.

Un diumenge de Corema la señora Carme era à l'ofici. Quant hey era comensá à plòure fòrt ferm, y sa cambra enviá En Tomeu, es cotxé, à cercá sa señora amb un paraygo.

S'en vá, y arriba à l'Iglesia quant es predicadó deya aquella pregunta que va fé el Bòn-Jesús à n'els qui el varen aná à prendre dins l'hòrt de Getzemaní: «¿A ne qui cercau?»

Y es criat quant sentí axò, digué:

—¡Pel-la-vera-kreu! ¿y ke li impòrta à vustè?... A la señora Karme cerk, ke li dug es paraygu ke plòu.

A LO ESPERIT SANT.

Tròno de Sabiduría
Sou Vos, Esperit de Deu!
Veniu dins aquest còr méu:
Ompliu tot d'alegría.

Donaumè Enteniment
Perque en tot vos puga amar;
Feys tenga coneixement
Per no torná més pecar.

Conseyé es més gran sou Vos
Que jamay podcu errá;
Tot segú sempre anirá
El qui s'aconseya en Vos.

Torre sou de Fortalesa,
Defensa de s'inimich;
Escut de tota firmesa
Sou Vos, Divino Esperit!

Pou de Ciència sou divina
D'aygues pures, cristalines;
Siau salud y medicina
De criatures tant mesquines.

O fònt de dolça Pietat;
¡Esperit consolador!
Estingiu lo gran ardor
Que causa es fòch del pecat.

¡Oh, Esperit Sant de Temor,
Qu'els nòstros còrs animau!
Veniu, y es méu inflamau;
Feys muyra amb lo vòstro amor.

P. G. F:

EPIGRAMES.

Un jove de s'Arraval
(Que si escriu heu fa molt mal)
A una atòta ara li ha escrit
Una carta ben formal,
Y quant cent còses li ha dit
D'amor y mal de caixa
Li entima es siguent final:
«Jò estich de tú embadalit;
L'he escrita dalt es parral
Sense quinqué ni fanal
En punt de mitja nit.»

UN ARRAVALENCH.

De curiosos rodetjat
Que li causavan molèstia,
Venguent estava una bèstia
Es cotxé Tomeu Torrat.
Y quant es tracto finí
En burla diu à n'els tals:
—Vaitx à sortí d'animals.—
Y des ròtlo va sortí.

PERE PASCUAL.

A n'En Calafat digué
Un qu'havía viatjat:
—No hey ha punt à dins el mon
Que jò no l'haja trescat.
—Deus sèbre sa Geografia,
(Li preguntá En Calafat.)
—No hey estat, però es segú
Que molt pròp en som passat.

FEROSTAS.

En Tòni diu que no té
Pò de morirsé de fam,
May li pòt faltá ensiam
Perque fa de sèba-té.

X.

CRIDES.

Tenda d'articles d'escriptori y dibuix

D'ELS

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,

CADENA DE CORT, 11, PALMA.

Sa fa sèbre à n'es públich qu'à ca dits se-
ñors, s'hi trobará un preciós surtit de **chromos**
y **targetes de felicitació**, de lo milloret
qu' es fá y à uns prèus arretgladíssims.

Se vénen també à n'es mateix establiment es
Cansonaret de la Mare de Deu de
Bluch, s'**historieta d'En Walter y**
Griselda y unes **Cobles à la Mare-de-**
Deu, tot publicat per lo *Mestre en Gay saber*,
D. Marian Aguiló y Fuster, editat amb caràcters
gòtics per la casa Verdagner.

Se fá present à n'es públich qu'à s'Admi-
nistració de L'IGNORANCIA hey ha de venta es
segon tom à rahó de 20 reals ó 5 pessetes sense
encuaderná y à rahó de 26 reals ó 6 pessetes y
mitja, encuadernat.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS À LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Derrera es mòrt vènen ses an-
tòrtes.*

SEMBLANSES.—1. *En que s'escriu amb quatre
lletres.*
2. *En qu'hey ha clòts.*
3. *En que té capalera.*
4. *En que té campana.*

XARADA.....—*Ca-la-ve-ra.*
CAVILACIÓ.....—*Tamor.*
FUGA.....—*Tú bé farás més de mòrt no es-
caparás.*

ENDEVINAYA.—*Un baul.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes:—*En Trescalestotes.*

GEROGLIFICH.

¿   I 100 . à Pare T?

EN TRESCALESTOTES.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla *En Biel* à la Seu?
2. ¿Y una creu à n'es matrimoni?
3. ¿Y un matrimoni à unes bones cases?
4. ¿Y unes cases à un colom que vòla?

Id.

TRIANGUL DE PARAULES.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

Omplí aquests pichs amb lletres que lletgides
diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa,
lo que tenen molts de rius; sa 2.ª, lo que tenen
es fusells; sa 3.ª, lo qu' es el dia d'els Morts; sa
4.ª, lo que fa es dia y sa nit; sa 5.ª, lo que du sa
tròpa quant va à missa; sa 6.ª, un comestible
molt hò; y sa 7.ª, una consonant.

ECSEMÉ.

CAVILACIÓ.

D'ALARÓ

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.
A. F.

FUGA DE CONSONANTS.

e. uy. .e. a.o e...e. e. e. a.a.

ENDEVINAYA.

Som dues germanes
De distint paré.
Una tota sola
No es bona per rès.
Quant estám plegades
En so mateix ser
De distint caràcte
Bòna feyna feym.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vus.)

10 NOVEMBRE DE 1883

Estampa d' En Pere J. Gelabert.